

Zpravodaj obce Říkovice

OÚ Říkovice
Ročník VI, Číslo 1

červen 2022

Úvodní slovo starosty obce

Vážení spoluobčané,

nedá mi, abych v úvodu nevzpomněl, že již v tak nelehké době nedobré epidemiologické situace, kdy dochází k šíření ekologických a zdravotních problémů, může na prahu 21. století dojít k zahájení války. Ve válečném konfliktu umírají desítky nevinných lidí, devastuje se příroda a vznikají materiální škody. Věřím a budeme doufat, že situace se zklidní a vyřeší.

Výdaje obce činily 11 225 220,-Kč. A nyní k činnosti a investicím v r. 2021. Obec hospodařila i s přidělenými dotacemi s částkou 11 645 042,-Kč. Tímto se dá říct že obec hospodařila se ziskem 419 822,-Kč. Veškerá účetní činnost, výdajové náklady a dotace spolků byla 20. května provedenou kontrolou hospodaření obce auditem Krajského úřadu Olomouckého kraje uzavřena zápisem „Nebyly zjištěny žádné chyby a nedostatky“

Nyní pár čísel ke konkrétním finančním výdajům obce. Zeleň v obci se podařilo výrazně zlepšit dvěma aktivitami, firma ČEZ podporuje nezadlužené obce a

žadatele o zeleň, čehož jsme využili a náš požadavek na 27 ks stromů byl dotován částkou 100 000,-Kč z celkových nákladů 125 493,-Kč. Druhá akce proběhla ve spolupráci s Českými drahami výsadbou 57 ks stromů, náklady hradily ČD v plné výši jako dar. Stromy se vysázely v areálu bývalého „koupaliště“ také u budovy ČOV a v lesním porostu Sv. Jána.

Hygienické důvody donutily obec k radikální opravě místního Bistra za cenu 584 000,-Kč a později za provedené zateplení a fasádu budovy bylo uhrazeno 289 000,-Kč. V areálu dětského hřiště MŠ se vyměnily hrací prvky za částku 259 878,-Kč. V parku byla zhotovena pergola nad udírnou za cenu 97 000,-Kč

Věřím, že se povedla změna hřbitovní zdi v nákladu 1 851 438,-Kč s dotací od Ministerstva pro místní rozvoj částkou 50 000,- Kč. Zároveň s tím se postavilo zázemí a chodník ke kontejneru na odpad ze hřbitova, za cenu 111 000,-Kč zeď a

111 000,-Kč chodník. Samotný kontejner je pořízen za cenu 80 000,-Kč.

Musíme také vzpomenout výdaje, které nejsou na první pohled viditelné. Celková generálka stroje TITAN stála 236 727,-Kč. Za odvoz BIO odpadu se zaplatilo 136 749,-Kč. Roční náklady na provoz ČOV činí 541 236,-Kč. Částka za svoz komunálního a objemného odpadu činila 354 160,-Kč. Na činnost spolků na sportovní a kulturní akce byla vyplacena částka 207 000,-Kč.

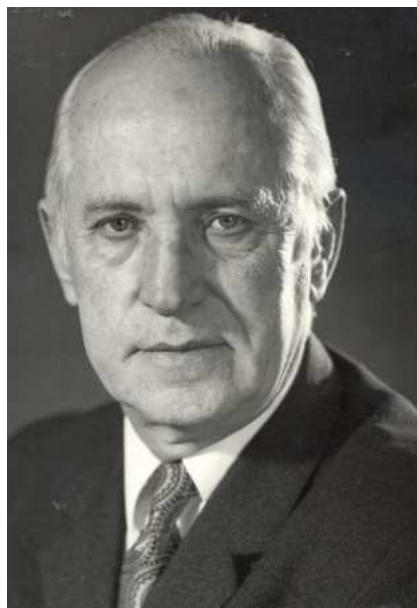
Samozřejmě vím, že je stále v obci co zlepšovat a snahou bude vytvořit co největší komfort a zázemí pro žití v naší obci. Tímto vám všem chci popřát hodně slunečné léto, krásnou úrodu na vašich políčkách, úsměv a pohodu v práci i osobním životě.

Radomír Možiš, starosta obce

Výročí narození Viléma Hrubého

Letos 18. listopadu uplyne 110 let od narození našeho dalšího významného rodáka Viléma Hrubého, archeologa, učitele a muzejníka. Proto si v tomto medailonku připomeneme jeho život a především jeho bohatou a zajímavou kariéru.

Vilém Hrubý se narodil v Říkovících v rodině zaměstnance císařsko-královské státní dráhy v roce 1912. Jeho otec s rodinou se však již o rok později odstěhoval do Uherského Hradiště, kde Vilém vyrůstal. V roce 1932 maturoval na učitelském ústavu a poté až do roku 1948 působil na Slovácku jako kantor. Učil na školách ve Spytihněvi, Jankovicích, Sušicích, Starém Městě a v Uherském Hradišti. Velmi se zajímal o archeologii a ještě v průběhu druhé světové války se své vášni začal věnovat profesionálně, když nastoupil na pozici správce archeologické sbírky v uherskohradištském Slováckém muzeu.

Vystudoval prehistorii na brněnské filozofické fakultě Univerzity J. E. Purkyně, kde v roce 1951 jako doktor promoval a v roce 1957 získal titul docenta v oborech prehistorie a slovanská archeologie. Titul doktora historických věd obdržel v roce 1966 a o tři roky později prošel jmenovacím řízením na řádného profesora, ale jelikož nebyl politicky angažovaný, nebyl mu profesorský titul oficiálně předán. Již v roce 1948 navíc nastoupil na místo archeologa do Moravského zemského muzea v Brně. Vypracoval se a v letech 1952 až 1978 působil v tomto muzeu jako jeho vedoucí. Vedle toho působil i jako pedagog na katedře prehistorie Filozofické fakulty brněnské univerzity. A přednášel rovněž na přírodovědecké fakultě UJEP v Brně a na Filozofické fakultě Komenského univerzity v Bratislavě. Vilém Hrubý

působil i ve vedení řady odborných spolků. V letech 1956 až 1974 byl předsedou moravské sekce Československé společnosti archeologické a během 70. let vedl jako předseda Moravský archeologický klub.

Fotografie z Památníku Velké Moravy ve Starém Městě. Nahoře budova památníku před rekonstrukcí a v pozadí moderní kostel sv. Ducha, vlevo nahoře základy kostela Na Valách, vlevo dole vystavené nálezy a pamětní deska v Říkovících. Zdroj: wikimedia.org.

Viléma Hrubého však nejvíce proslavily jeho archeologické objevy. Působil jako vedoucí výzkumů slovanského období v oblastech u Starého Města a Uherského Hradiště. Ve Starém Městě v lokalitě „Na Valách“, kde se dnes nachází Památník Velké Moravy, objevil v roce 1949 základy zděného kostela z období Velké Moravy. Tento objev dokázal, že první zděné kostely byly na našem území budovány již v 9. století. Další velký objev učinil v lokalitě „Sadské výšiny“ u Uherského Hradiště, kde odhalil základy významného křesťanského areálu. Dle Hrubého závěrů se zde mohlo nacházet sídlo tehdejšího arcibiskupa sv. Metoděje. Vilém Hrubý objevil ve zdech zdejšího kostela prázdný hrob, který považoval za místo posledního odpočinku svatého Metoděje. Dle jiných domněnek se mohlo jednat o hrob knížete Svatopluka. Dnes je tato lokalita známa jako „Výšina sv. Metoděje“. Hrubý pracoval též v Hluku, Modré, Zlechově či na hradisku sv. Klimenta u Osvětiman.

Replika kostela sv. Jana v Modré. Zdroj: wikimedia.org.

Z jeho odborných publikací patří mezi nejvýznamnější *Staré Město, velkomoravské pohřebiště Na Valách* z roku 1955 a kniha *Staré Město – velkomoravský Velehrad* z roku 1965, ve kterých popsal svou práci a archeologické objevy. Vilém Hrubý zemřel v Brně v necelých 73 letech, 23. září 1985. Pohřben byl ve Starém Městě, se kterým spojil většinu své kariéry. Je čestným občanem Starého Města, ale i rodných Říkovic. Ve Starém Městě je po něm pojmenována jedna z ulic vedoucí k Památníku Velké Moravy. V Říkovicích nám jej připomíná pamětní deska umístěná na jeho rodném domě (č. p. 71).

Miloš Pacek

Použité zdroje:

PAPAJÍK, David. *Dějiny obce Říkovice*. Říkovice: Obec Říkovice, 2004, s. 122-124. ISBN 80-85600-90-0.

SKÁCEL, Petr. *Vilém hrubý proslul objevy z velkém Moravy, hledal i Metodějův hrob* In: Mladá fronta DNES, Zlínský kraj, 21. 10. 2017.

Profil na Internetové encyklopedii dějin Brna [cit. 15. 2. 2022].

Dostupné z: https://encyklopedie.brna.cz/home-mmb/?acc=profil_osobnosti&load=8103

Životopis na <https://www.databazeknih.cz/zivotopis/vilem-hruby-42192>

110 let od založení školy v Říkovících

Ve stejný rok kdy se narodil Vilém Hrubý, tedy v roce 1892, došlo v Říkovících k významné události, kterou nemůžeme ve zpravodaji opomenout. Letos si totiž připomínáme 110 let od založení první školy v Říkovících, a proto na následujících řádcích připomenu její zajímavou minulost a zaměřím se hlavně na samotné počátky.

Povinnou školní docházku zavedla na území habsburské monarchie císařovna Marie Terezie v roce 1774. Děti z Říkovíc nejprve docházely na vyučování do školy v Horní Moštěnici. Prvním známým učitelem zde byl Polák Pavel Chotieszanski, kterému Říkovští občané za hru na varhany přispívali ročně čtyři snopy pšenice. Roční plat učitele byl tehdy 10 zlatých, šest mírek pšenice a 10 mírek rži.

Do Horní Moštěnice, kam chodily děti ze všech okolních vsí, však bylo daleko. Proto kolem roku 1780 požádali občané ze Žalkovic a z Říkovíc, aby byla pro jejich děti zřízena v Žalkovicích přespolečná škola podřízená břestské škole. A úřady souhlasily. V Žalkovicích děti nejprve ve vlastním domku vyučoval krejčí F. Pobijal.

Později se děti začaly učit v domě č. p. 82, tedy tam, kde je škola v Žalkovicích dodnes. V roce 1789 chodilo do žalkovské školy 69 dětí. Sedláci platili učiteli dvěma pecny chleba, podsedníci pecnem a obě obce mu navíc přispívaly dávkami prosné kaše a dřevem na topivo. V roce 1815 se obce Žalkovice a Říkovice spojily a společnými silami vystavěly v Žalkovicích novou školní budovu. Obec Říkovice platila učiteli 20 zlatých, tři míry žita, dvě a půl míry prosné kaše a sáh dřeva na palivo. V roce 1880 byla škola v Žalkovicích rozšířena na dvoutřídní.

Snahy o založení vlastní školy v Říkovicích se objevily už v roce 1878. Z iniciativy starosty Josefa Sládečka byla v říjnu 1889 úředně měřena vzdálenost z Říkovic do školy v Žalkovicích, avšak žádost na zřízení samostatné školy byla o rok později zamítnuta pro malou vzdálenost obou obcí. Občané Říkovic se však nevzdali. Kvůli dlouhé cestě do školy prý trpěl prospěch a kázeň dětí, které se navíc odcizovaly vlastní vsi. I díky přímlovám a konexím barona Chlumeckého se nakonec podařilo povolení na zřízení samostatné školy získat. Baron navíc na stavbu školy věnoval pozemek při železnici na východním konci vesnice.

Původní školní budova. Mezi 1892 a 1910. Zdroj: Školní kronika.

Se stavbou se začalo 9. dubna 1892. Stavbyvedoucím se stal přerovský stavitel Vilém Žák. Sedláci vozili kámen na stavbu z Tučina a písek z Troubek. Domkaři dopravovali cihly z cihelny u mostu a vápno od železniční dráhy. Podruzi pracovali na stavbě jako nádeníci. V červenci téhož roku byla škola dokončena. Celková cena školní budovy se vyšplhala na 9 500 zlatých.

Stavbu posvětil kroměřížský probošt a olomoucký kanovník P. Jan Weinlich 30. července 1892. Slavnosti se kromě davu místních účastnil i c. k. okresní školní inspektor profesor Josef Šíkola a množství učitelů a kněží z okolních obcí. Vyučovat se začalo ještě v září. Prvním prozatímním učitelem v Říkovících se stal tovačovský kantor František Rychlý pocházející z Císařova. Toho 1. března 1893 nahradil definitivní učitel Josef Sigmund pocházející z Ivaně u Tovačova, který předtím učil na chlapecké škole v Kojetíně. V prvním školním roce se do školy v Říkovících zapsalo 60 dětí, 28 chlapců a 32 děvčat. Při oslavě desetiletého výročí od založení čtenářského spolku Svornost byla 18. února 1893 zasazena do školní budovy pamětní deska s nápisem „Obec Říkovice věnovala tuto budovu ke vzdělávání mládeže 1892.“

Nástupcem učitele Sigmunda, který děti v Říkovících učil šest a půl roku, se v roce 1899 stal Ignác Živný pocházející z Loštic, který předtím sedm let vyučoval v Horní Moštěnici. Učitel Živný byl v srpnu 1904 jmenován správcem školy v Beňově, načež ve škole půl roku vypomáhal kantor Alfons Navrátil. Nový učitel Rajmund Kalman pocházející ze Želatovic byl ustanoven správcem školy 1. března 1905. Učitel Kalman, který předtím jedenáct a půl roku působil ve Věrovanech, se do historie školy v Říkovících zapsal velmi výrazně.

Jelikož v Říkovících na počátku 20. století rychle přibývalo nových dětí, rozhodla obecní školní rada v roce 1909 o rozšíření místní školy. Zemská školní rada téhož roku žádost o stavbu přístavby a ustanovení dvoutřídní školy schválila. Okresní hejtman Karl Regner von Bleyleben navrhl, aby bylo školní budově přistavěno nadzemní patro. To však obec kvůli ceně a technickému stavu budovy odmítla a raději přistoupila k rozšíření stavby směrem na východ. Stavbu, která obec stála 18 010 Korun a 77 haléřů, provedl kroměřížský stavitel Felix Skibinski. Hotovo bylo na konci září 1910, a proto se v nově přebudované škole začalo učit až v říjnu téhož roku. Budovu posvětil farář ze Žalkovic Jan Šebestík. Ve školním roce 1910/1911

Škola v Říkovících po rozšíření v roce 1910. Zdroj: Školní kronika.

navštěvovalo školu 90 dětí – 44 chlapců a 46 děvčat. Na tolik dětí však už jeden učitel nestačil, a proto Zemská školní rada jmenovala Rajmunda Kalmana nadučitelem a výpomocným učitelem byl v Říkovících ustanoven Jan Řezníček pocházející z Kojetína. O rok později vystřídal Jana Řezníčka učitel Josef Zubaník, který se narodil ve Věrovanech a předtím pracoval jako kantor v Horní Moštěnici.

Velkou ránu však nejen škole zasadila první světová válka. Oba učitelé, Josef Zubaník i Rajmund Kalman museli na počátku války narukovat do armády, takže v Říkovících od roku 1916 provizorně vyučoval Josef Gazda z Horní Moštěnice. Rajmund Kalman se po propuštění z armády do školy v roce 1917 vrátil. Po učiteli Gazdovi ve škole do konce války vypomáhala Marie Hamerská z Přerova. Po vzniku republiky se v roce 1920 vedle nadučitele a správce školy Rajmunda Kalmana stal definitivním učitelem v Říkovících Ladislav Lupínek. Ve školním roce 1922/1923 chodilo do místní školy 70 žáků, 44 chlapců a 26 dívek.

Za pozemkové reformy odkoupila obec v roce 1922 zámek od barona Chlumeckého za 837 500 korun a uvažovalo se, že zde bude zřízena obvodová měšťan-

ská škola. Kvůli vysokým nákladům a neshodám s okolními obcemi k tomu ale nedošlo a tak se po opravách v roce 1925 přemístila do zámku pouze místní obecná škola. Stará školní budova byla obcí odprodána na 3 byty za 116 000 korun. Východní část odkoupil za 43 000 Antonín Adolf, střední trakt koupil František Kadlčík za 30 000 a západní část budovy získal za 43 000 Josef Šimeček.

Tak se uzavřela historie původní školní budovy v naší obci. Od roku 1925 sloužila k vzdělání místních dětí budova bývalého zámku, kde dnes působí mateřská škola. Snad Vás tyto řádky o minulosti naší obce bavily. O budově zámku a další historii místní školy třeba někdy přistě.

Miloš Pacek

Zdroj:

Kronika školy v Říkovících. Školní kronika I. — založeno roku 1892. Obecní škola Říkovice 1892-1926.

Pamětní kniha obce Říkovice. Obecní úřad Říkovice 1922 - 1972.

PAPAJÍK, David. *Dějiny obce Říkovice*. Říkovice: Obec Říkovice, 2004, s. 113-119. ISBN 80-85600-90-0.

Dostupné také z: <http://www.digitalniknihovna.cz/mzk/uuid/uuid:e4f2d420-792c-11e6-ad48-005056825209>

Činnost SDH v první polovině roku

Vážení čtenáři, milí Říkovčáci.

Půlrok uběhl jako voda a já mohu opět napsat pár řádků do říkovského zpravodaje, abychom byli v obraze, co ten náš sbor i s jednotkou od poslední všechno stihl. Přislaďte si tedy nedělní kávičku (cukru dost, život krátký) a přeji příjemné počteníčko.

Konec loňského roku se nesl ještě v duchu covidových zákazů, ale přesto jsme nezaháleli. Ke slovu se jako první přihlásila odbornost na motorové pily členů naší jednotky. Jelikož si na jaře nikdo netroufl zorganizovat jakékoliv školení, byli jsme nuceni ke konci roku tento rest dotáhnout až k razítku v průkazce. Předposlední listopadový víkend jsme tak provětrali naše vědomosti z oblasti rizikového kácení a obsluhy řetězových pil. Školitel nám nedal nic zadarmo. Sice nebyly podmínky jít do lesa, ale i tak nás potrápil. Nejprve dril na učebně – sál hasičské zbrojnice SDH Horní Moštěnice, kde nám v připravené prezentaci dokola ukazoval nepovedené kácení se zdravotními následky. Následoval písemný test, kontrola stavu pil a schopnost obsluhy pily. Vše dopadlo na výbornou a nyní jen čekáme na orazítované průkazky.

Jelikož většina sborů od výroční schůze upustila i tento rok jsme se domluvili, že neočkovaní by přišli o informace a klobásku a valná hromada se opět nekonala. Z řad brigádníků se tak začaly ozývat povzdechy, že já, starosta, nechci pustit ani korunu za tu všechnu dřinu a dopřát omladině kouska žvance a chmelomoku... Co udělá vedoucí, když podřízení začnou remcat? Správně. Utáhl jsem opasky a svolal další brigádu. Místo schůze, úklid zbrojnice. No uznejte, očekávaná inventura z řad obecního úřadu nezná bratra a vše musí být na svém místě. A taky že nakonec bylo. V málo lidech jsme zahráli takovou úklidovou píseň, že i profíci by promnuli brady.

Rok ještě neskončil, tak jsme si s Jirkou řekli, že je prostor ještě na jeden dobrý skutek. Po domluvě s vinařem z Hrušek, jsme rozjeli vánoční objednávku vín a při debatě o tom, jak jsme mu pomohli po tornádu, nás napadlo pomoc zopakovat. Vinař Marcel nám sám řekl, že sice není z nejhoršího venku, ale ať se zaměříme na někoho dalšího. Při rozmluvě nad fotkami z postižené oblasti, nám do oka padla mateřská škola. Neváhal jsem a oslovil paní ředitelku. Když mi do telefonu pověděla, že

škola je v dezolátním stavu, děti chodí do jídelny v místním JZD a hračky jsou zabalené v pytlech, nebylo nad čím váhat. Vánoční objednávka vín se nesla v duchu „trocha radosti pro děti“. Veškeré spropitné, které jste nechali, vyšoupló hranici finančního daru až na laťku 16.500 Kč. K tomu náš pan starosta obce připojil obálku s 5.000 Kč a tak jsme navštívili obec Hrušky, konkrétně MŠ v JZD, s celkem naditou obálčkou. Výraz paní ředitelky byl k nezaplacení. Nevěřičně ukazovala vnitřek obálky ostatním učitelkám a společně přiznaly, že čekaly tak dva až tři tisíce na nějaké ty papíry a pastelky. Na mou otázku, kolik dárců myslelo na děti jako my, smutně odpověděla, že před námi jen jedni a ti dali právě jen na ty papíry a pastelky. Nikdo jiný. Člověk si až říká, kde jsou všechny ty stamiliony darované českými občany na různá konta neziskových organizací, které měly posloužit na opravu této zkázy. Nicméně jsme se domluvili, že až bude mít školka své zázemí zpět, pozvou nás na nějaké to vystoupení. Osobně jim dám ještě času navíc, otřepat se z tohoto zážitku přece jen potrvá.

Jelikož nám od gulášfestu pořádně vyhládlo a covidová opatření slábla, neváhali jsme uspořádat vepřové hody a pořádně vás v té zimě dokrmit. Řezník Tom našťěstí ve svém nabitém programu našel skulinku a na přípravu hodokvasu kývl. Začala shánka materiálu podle osvědčeného seznamu, letos však pro jistotu semhle o kilo a támhle o metr onoho navíc. Vepřové hody tu vloni nebyly, tak jsme si nechtěli trhnout ostudu. Celá akce mne velice potěšila. Dlouholetý nápad rozdělit funkce i s prací konečně klapl a všichni co měli čas a chuť něco dělat, makali jak namazaný švýcarský hodinky. Když jsme pak na řezníka vybalili o čtvrtinu více masa než posledně, jen dodal: „Mě to nepřekvapuje, mě to bylo jasné, já vás znám,“ a k tomu dodal, „zas máte o jeden kotel míň.“ Drobné přípravy započaly již ve čtvrtek, chystání v pátek ráno a v deset dopoledne jsme škrtili pod kotlem. Nikdo nezahálel a každý věděl, co má dělat. Kolem jedné hodiny jsme poobědvali vařené z kotle a začala obíračka. Tohle do tlačenek, tohle do jitrnic, kde máš tu cibuli, připevni mlýnek, máte dost koření? Pivo bude až zítra? Jak to vážeš! No radost pohledět. Do osmé večera se podařilo vyrobit cca 200

jitrniček, 40 tlačenek a ovary. V sobotu se opět jelo od rána. Iva Opletalová a Lenka Jemelková upekly prejty, my jsme nažhavili kotle a krasojízda začala. Sranda vznikla s uspořádáním prodejního místa, respektive nákupní fronty. Já chtěl fronty tři, na každé stanoviště jednu. Jirka s Plíškem frontu jednu. No a nakonec z toho byla fronta valná hromada, kdo dřív přijde a kam se vtlačí, tam nakoupí. Důležité bylo, že každý poctivě zaplatil svůj nákup a nám se tak snažení nejen vrátilo, ale i vyplatilo. Vám všem snad všechny výrobky chutnaly a pro nás tento úspěch znamená příští rok nepřemýšlet a zase vepře vařit.

Příchod jara mne trochu zklamal. Očekával jsem nadšení z loňského vyhánění zimy spojené s mým nepovedeným utopením Moreny. A nic. Ani my hasiči a ani maminy se nedomluvili a tato tradice se letos neujala. Ale když srovnám nástup letošního jara s tím loňským, provázaným vracející se zimou, zaviněné mou neschopností tu Morenu utopit, je to možná dobře. Přesto bych uvítal, kdybychom našli sílu a chuť k obnovení dvou jarních tradic, jako jsou Morena a vodění medvěda. Co se však s příchodem jara povedlo, byla nečistá brigáda s úmyslem odlehčit našemu životnímu prostředí od nahromaděného nechtěného odpadu kolem komunikací. Uklíďme Česko, s tímto heslem začal Petr nahánět brigádníky, avšak nelibost po někom uklízet odpadky z rigolu narůstá a počet dobrovolníků úměrně klesá. Ale nakonec se sešli. Celkem tedy jen čtyři, ale i přesto zvládli sesbírat notnou dávku odhozeného svinčíku. Sběračům děkuji za ochotu zkrášlovat naše okolí, bordelářům hrozím pěstí.

V návaznosti na situaci na blízkém východě vyvstala otázka, zda jsme schopni nějakým způsobem pomoci, aniž bychom řešili, která strana konfliktu je v právu. A jelikož jsem zastánce pomoci konkrétní osobě a neholduji posíláním financí na pas blink účty, přišel nám jako na zavalanou můj kamarád pocházející z Ukrajiny. Ten neváhal a hned ze startu chtěl pomoci svým známým s převozem sem k nám. Do toho se s velikonoční nabídkou vín přihlásil vinař Marcel z Hrušek. Nápad dostal prostor a začala se realizovat humanitární pomoc na dvou frontách. Fronta finanční spočívala v nákupu vín a sběru všimných dýzek, které byly určeny na zaplacení pohonných hmot k převozu uprchlíků. Když jsme časem zjistili, že k převozu slouží nejen zadarmo vlaky ČD, ale i lichvářské taxíky, přeměrovali jsme pohonné hmoty na převoz humanitárního materiálu, což byla fronta druhá. Opět se ukázalo, že umíme soucítit s těmi, co jsou v nedostatku či ohrožení. Vybrané finance, něco přes 20.000 Kč, pokryly náklady na zapůjčení devítimístné dodávky, která zvládla tři otočky pro známé od Juriho a další dvě cesty s nasbíraným materiálem.

Do sbírky materiálu a financí se zapojili nejen Říkovčáci, ale i dobré duše z Vlkoše, Beňova a Přestavlk. První várka materiálu dorazila na ukrajinské hranice, kde si ji převzal personál z nedaleké nemocnice, další várka doputovala až do rodné víscky Juriho, kde jsme nakrmili a dozásobili nejen děti nouzově ubytované v dětském

domově. Předem této akce jsem avizoval a nyní opět doplňuji, že touto pomocí nepodporujeme žádnou z ozbrojených stran, ale pomáháme obětem z řad civilního obyvatelstva.

Další věc, která se mohla v letošním roce uskutečnit po dvouleté odmlce, bylo okrskové cvičení našeho okrsku č. 7 – Horní Moštěnice. Ale bez čeho by nemohl být dobrý čas na výsledkové listiny? Správně. Bez nadupané mašiny. Přes Olomoucký kraj a naši obec se povedla vyžádat dotace na její repas, čili generální opravu. Holka si zažila své, od povodní 1997, 2010, 2012 až po nějaké ty soutěže a srandy. A tak dlouho se jezdilo s mašinou pro vodu, až se kolečko polámalo. A to doslovně. Já tomu teda moc nerozumím, to Jirka Říha a Jirka Zavřel se mašince věnovali, seč mohli, ale jejich síly na únavu materiálu nestačily. Odesla to hřídel, cosi v motoru a cosi s čímsi, prostě střeva, díky kterým to bručelo, sálo vodu a stříkalo. Až to dostříkalo. Naštěstí se našel pan doktor, který zlomeninu hřídele vyléčil, střeva pošteloval a holka si to vesele bručí dál. Děkuji touto cestou zastupitelům obecního úřadu za finanční podporu, díky které se podařilo obecní techniku udržet a opravit. Na nová udělátka tohoto typu peníze nejsou a tak musíme občas navštívit pana doktora, aby ta naše jednotka fungovala, když je potřeba. No a teď hurá do Dobřčic, kde se konala ona avizovaná okrskovka. Nutno podotknout, že termín byl zvolen nešťastně. Většina oslovených zvolila k prožití sobotního dne majáles v Brně či Ostravě, další se museli věnovat práci, která je živá a také rodině. Takže místo družstva mužského a ženského nakonec jelo hájit barvy našeho praporu jedno družstvo, a to smíšené. Ale tož to byla míchanina. Staří, mladí, chlapi, dívky, pomalu nám chyběla

už jen Morena s medvědem. Samozřejmě to píšu s velkou nadsázkou a vlastně jsme na tom byli lépe než sbory jiné, které si museli na doplnění sedmičlenného družstva někoho vypůjčit. A tak se stalo, že já jsem běžel za Přestavlkou a Julka s Eliškou byly draftovány do ženského družstva ze Staré Vsi. Počasí ten den moc nepřálo, startovalo se v dopoledních hodinách za lehkého deště. Což nás, samozřejmě, nijak nerozhodilo. A popravdě? Byli jsme rádi, že vedoucí soutěže vyřadil běh na sto metrů s překážkami. Ve vlhkém počasí takový běh přes bariéru a po kladině mnohdy znamená zdarma odvoz žlutým autem s modrými majáky rovnou na sádrovnu. Takže zbyla královská disciplína. ÚTÓÓÓK. Pořadové číslo jako velitel týmu jsem vylosoval č. 5., což znamenalo, že jsem si to nejprve vyzkoušel za Přestavlkou a holky za Starou Ves. Vše klaplo, jde vidět, že je to činnost jako jízda na kole, která se nezapomíná. Nyní tedy Říkovice. No, s menším nedorozuměním celkem slušné, ale na třetí místo to nebylo. První a druhí, musím podotknout, být nechceme. Museli bychom na okresní kolo. A tam, mezi ty prasklé cvičky a nafrněné rozhodčí rozhodně nepatří-

me. Takže třetí místo jasný cíl. Pokus číslo dvě. Dokonce pršet přestalo. Jasně to znamená. Lup, cvak, nabrat vodu, spojit, páčka plynu, roztáhnout a trefit terče. Co na tom je, že? Slušný výsledek, ale třetí místo nám uniklo o tři desetiny. Co se dá dělat. Poseděli jsme, pokecali se starými známými, které jsme dlouho neviděli, a o tom to po tom Covidu vlastně je. Sluníčko nás nakonec usušilo, hadice jsme museli teda pověsit do věže a miláčka jsme zaparkovali do pokojíčku. Příště třeba snad..., ale o tom příště.

A to je vše, přátelé. Víím, bylo to opět dlouhé čtení. A doufám, že léto bude akcí plodné a příští čtení tak bude ještě delší. Takže jako vždy, držte nám palce i pěsti, ať nám to přivane lepší počasí a štěstí. Ohni zmar a v dalším čísle zdar.

Ing. Radomír Vlach, starosta SDH Říkovice

Fotbalisté dobře vstoupili do jarní části sezóny

Léto je tu a tak si vás dovolím informovat o činnosti fotbalového klubu v první polovině uplynulého roku. Již od přelomu prosince a ledna docházeli muži trénovat do haly u přerovské základní školy Za mlýnem. Na počátku února pak od díl po dvouleté pauze znovu navázal na tradiční a oblíbenou akci, a sice soustředění, konané letos v již osvědčeném Roštíně. Během vydařeného pobytu na úpatí Chřibů fotbalisté trénovali na roštínské umělce, pravidelně běhali v okolí sokolovny, uspořádali pingpongový turnaj a před odjezdem změřili síly v přátelském utkání s týmem FK Lužkovice-Želechovice hrajícím 1.B třídu Zlínského kraje. Vedle soustředění a tréninků navíc naše mužstvo od února do dubna sehrálo i několik přátelských utkání s týmy z Čekyně, Lověšic a Horní Moštěnice.

Snad i díky poctivé přípravě se tak týmu nebývale vydařil vstup do druhé části nedobře rozehrané sezóny. V prvním jarním zápase Říkovice 9. dubna přehrály tým Tovačov B a zvítězily na jeho hřišti po výsledku 1:3. O týden později pak hráči Říkovice před domácími fanoušky zvrátili na svou stranu vyrovnaný duel s Černoštinem a připsali si důležité tři body po výhře 2:1. Velké překvapení přišlo ve třetím kole, když naši hráči drtivě vyhráli v derby po výsledku 0:6 na půdě favorizovaného Vlkoše. Naopak nečekané zaváhání přišlo v neděli 1. května, když remízou 2:2 skončil domácí zápas s béčkem Horní Moštěnice. Alespoň druhý bod pak tým získal za úspěšně zvládnutý penaltový rozstřel, v němž poslední branku vstřelil brankář Martin Kovář. Stejným výsledkem ale naopak neúspěšnými penaltami dopadl zápas v Brodce u

Prerova. Prohra na penalty na hřišti lídra soutěže ale rozhodně nebyla ostudou. Před uzávěrkou tohoto čísla dokázaly Říkovice ještě porazit v domácím zápase 15. května Duklu Hranice výsledkem 2:0 a o týden později zvítězit na hřišti Bochoře po výsledku 1:4. V jarní části tak náš tým dokázal vytvořit nebývalou sedmizápasovou šňůru, kdy v každém duelu bodoval a přemožitele našel pouze po penaltovém rozstřelu v Brodsku. Po 17 odehraných zápasech se Říkovice se ziskem 26 bodů a aktivním skóre 40:39 vyšplhaly tabulkou až na 5. místo. Do konce soutěže zbývají odehrát pouze červnové zápasy s Polkovicemi, Lobodicemi a Křenovicemi. Ať už tedy rozehraná soutěž dopadne jakkoliv, lze tým, který se prezentoval bojovnými a fotbalovými výkony, za jarní reprezentaci obce v okresní soutěži jen pochválit. Snad se na dobrou hru podaří navázat i na podzim a fotbalisté budou divákům v Říkovicích dělat i nadále jen a jen radost.

Kromě domácích zápasů Říkovice se diváci v tomto roce mohli a můžou na místním hřišti zajít podívat i na zápasy mužstva ze Staré Vsi hrající okresní přebor. Starověšťáci krčící se prozatím s 0 body na posledním místě okresního přeboru hrají v Říkovicích kvůli probíhající rekonstrukci stadionu ve Staré Vsi. Z nefotbalových činností klubu je třeba připomenout úspěšné pálení čarodějnic, které fotbalisté pro děti a je-

jich rodiče zorganizovali u hřiště v pátek 29. dubna. Malé čarodějnice si mohly užít zábavné hry i opékání špekáčků u táboráku. Daleko větší výzvou je ale pořádání pivních slavností, které se v Říkovicích uskuteční krátce po uzávěrce tohoto čísla, v sobotu 28. května. V místním parku dle posledních plánů vystoupí několik živých kapel a na čepu budou k dostání nejrůznější značky piva. Snad bude pěkné počasí a dorazí hodně hostů. O tom jak celá akce proběhne vás snad budu moci informovat v příštím čísle zpravodaje. Z letních akcí pořádaných fotbalovým klubem vás ještě můžu pozvat na třetí ročník memoriálu pana Jiřího Otáhalíka, který by se měl na našem hřišti konat 25. června. Přijďte si zahrát nebo jen zafandit účastníkům turnaje v malé kopané. Kvalitních mužstev se jistě sejde dostatek a tak bude určitě na co koukat.

V závěru mého příspěvku mi dovoluťe krátce poděkovat fotbalovému výboru, který se stará o organizaci a chod klubu. Stále slyšíme o obcích v okolí, kde fotbal pro nezáměr členů končí a jen těžko se bude znovu obnovovat. To, že se kopaná v Říkovicích stále hraje, je tak trochu zázrak. Proto si pochvalu zaslouží těch několik jednotlivců, kteří svůj volný čas a úsilí obětují tomuto krásnému sportu.

Otevření herny pro nejmenší děti

V Říkovicích nám chybělo místo, kde bychom se my, maminky, mohly setkávat, sdílely slasti a strasti rodičovství a především, kde by si mohly naše děti společně pohrát, zejména v zimním období.

Zrodil se nápad na hernu a od nápadu jsme my tři maminky a zakládající členky přešly hned k činům. Oslovily jsme pana starostu, jestli by nám obec neposkytla prostor pro herničku. Zanedlouho nám byla uvolněna místnost v 1. patře místní školky, kterou doposud využívali stolní tenisté. Chceme tímto panu starostovi a zastupitelům poděkovat nejen za prostory, ale také za finanční příspěvek na pořízení koberce do herny. A my jsme se tak mohly vrhnout na úklid a zkrášlování herničky. Vymalovaly jsme zeď, položily koberec, sehnaly jsme pohovky, stoleček se židličkami a prostor jsme ještě dovybavily v rámci našich možností tak, aby se v něm děti cítily dobře. Maminky, které chtěly, přispěly do vybavení hračkami. Bez nich by to v herně nešlo. A tak jsme ze staré místnosti vytvořily docela útulnou herničku. No posuďte sami.

A tak jsme mohly ještě před Vánoci herničku otevřít a setkávat se v ní v úterky a čtvrtky od 16:00, nebo podle zájmu maminek. Zima však s sebou přináší bohužel i nemoci a ty někdy zabránily tomu, aby se nás sešlo více. To se povedlo 12. února, kdy jsme uspořádaly dětský karneval, který si užilo 12 dětí a 14 rodičů. Karneval byl veselý, barevný, nechyběly hry pro děti ani tombola. Děti měly krásné kostýmy a ani my dospělí jsme se nenechali zahanbit a namaskovali jsme se taky. Co bychom pro srandu a naše děti neudělali, že?

Teď v letním období, kdy je venku krásně, jsme s dětmi raději venku, ale hned jak se na podzim ochladí, bude hernička opět připravena pro maminky, ale i tatínky a jejich děti z Říkovic. Tímto zveme rodiče, kteří o herně zatím nevěděli nebo neměli odvahu, přijďte na podzim za námi. Bylo by hezké, kdyby se říkovské děti a rodiče navzájem znali, a mohla tak vzniknout nová přátelství.

Rozhovor se starostou obce Radomírem Možišem

Na 23. a 24. září letošního roku byly vyhlášeny volby, ve kterých občané rozhodnou o příštím složení zastupitelstev svých obcí. Pro rozhovor do zpravodaje jsem se proto rozhodl oslovit současného starostu obce, Radomíra Možiše, kterého jsem se zeptal na několik otázek spojených s jeho prací pro naši obec.

Začneme aktualitou pane starosto. Bývalý bazén je téměř zavezený. Jaké má s tímto místem obec plány?

Prozatím jsme o budoucí podobě bývalého koupaliště na zastupitelstvu nerozhodli. Vypadá to, že se nakonec k této věci vypíše referendum, které by se mohlo v obci připojit k hlasování v rámci podzimních komunálních voleb. Moje představa by byla ten prostor zatravnit a případně dodělat zde přístřešek pro muzikanty a menší posezení, tak aby se tam mohlo třeba 50 lidí sejít. Jako taková menší alternativa pro akce v parku, který bude také potřeba opravit. V prostoru za bývalým koupalištěm jsme vysadili 60 stromů, takže jak vyrostou, bude tam zeleně dost.

A nepřemýšleli jste o tom tam nechat nějaký vodní prvek, např. malé jezírko?

Podle mě by tam spíš zavazelo. A komáři. Snad kdyby se udělalo na obecním poli dál k Moštěnce. Každopádně ještě letos dojde v areálu koupaliště ke stavbě nových prvků pro děti i dospělé. Průlezky, lanová pyramida a i dva, tři prvky pro dospělé.

Jste v zastupitelstvu Říkovic od roku 2010. Už 11 let jako starosta? To je dlouhá doba. Dokázal byste jmenovat, na co jste za tu dobu pyšný?

Když jsem nastupoval, tak mým hlavním cílem bylo sjednotit místní spolky, tak aby se nehádaly. Mě vždy štvala ta nevraživost a myslím, že tohle se povedlo. Dnes na sebe hasiči, tenisti i fotbalisti nevzhlíží a nezávidí si. Naopak si vzájemně pomáhají, materiálově i lidsky. Také jsem pyšný na to, že jsme vůbec kulturu a sport v obci do dneška udrželi, což nám závidí spousta vsí okolo. Kde se dnes hraje nohejbal, volejbal, tenis, fotbal a malá kopaná? Mluvit spolu dokážeme i v zastupitelstvu, kde spolu stále jednájí tenista, myslivec a hasič.

Pak jsem se samozřejmě snažil o zlepšení života v obci. Například dodělání kanalizace v humnech nebo rekonstrukce hřbitova, která se konečně daří dokončit.

Na druhé straně, co Vás naopak mrzí? Připomněl byste něco, co se za tu dobu nepovedlo?

No třeba mě mrzí, že za ty roky se nepodařilo dát dohromady kulturák.

A co třeba komunikace?

Založil se třeba obecní zpravodaj, který předtím nevycházel. Ale je pravda, že na úrovni okresu bychom prezentaci obce mohli vylepšit. Mohli jsme vystupovat aktivněji v okresních novinách, to je pravda.

Trošku jste mi na to už odpověděl, ale co byste jako starosta ještě rád dokončil nebo dodělal, kdybyste mohl?

Zmiňoval jsem kulturní dům. Pak by výrazně pomohlo vyřešit majetkoprávní problémy okolo altánu v parku a dalších nemovitostí. Rád bych také zpra-

coval zamyšlení či přípravu na zasíťování nových prostorů pro další zástavbu. Tak aby byl umožněn případný růst obce.

Dokázal byste říct, co Vás na práci pro obec bavilo a nebavilo?

Někdo se mi diví, ale já byl odjakživa zvyklý pracovat s lidmi a mně ani administrativní práce vůbec nevadí. Naopak mě třeba baví jednat na úřadech. Za 11 let jsem měl problém asi jen s jednou úřednicí. S další stovkou jsem se dokázal domluvit.

A nebaví mě pomluvy a nenávisť, což ale z té funkce vyplývá. Člověk často slyší, že hrabe jen pro sebe nebo že do práce chodí jen v úřední hodiny. Deset roků jsem na obci každý den od osmi hodin. Ať je úterý, pátek, čtvrtek. Ale obecně nemám rád nevráživost a závist mezi lidmi. Ale toho se asi těžko zbavíme.

Na závěr bych se rád zeptal, jestli jste se už rozmyslel a budete znovu kandidovat v podzimních volbách?

Na zastupitelstvu jsme si řekli, že zkusíme kandidovat i do příštího období. Ale stejně je to nakonec rozhodnutí těch lidí, kteří budou zvolení a to samozřejmě záleží na lidech, koho zvolí. Ale

dokud mi hlava slouží a bude zájem, tak bych do toho šel znovu.

A kdyby se stalo, že byste se starostou nestal, co byste poradil svému případnému nástupci? Na co by si měl dát pozor?

No člověku, který sem přijde nově, nestačí ani tři roky, aby všechnu tu administrativu pojal. Na obce je přenášeno hrozně moc povinností, takže člověk pracuje s pachtovními smlouvami, s dotačními programy, musí sám psát smlouvy, tak aby ještě víc nezatěžoval obecní rozpočet, a spoustu dalšího. Takže bych poradil, aby se připravil na strašně moc administrativy a hrozně moc nového vzdělávání. Taky je náročné ustát ten tlak lidí a člověk v téhle funkci proto musí umět dobře komunikovat.

rozhovor vedl Miloš Pacek

Zpravodaj obce Říkovice vydává obec Říkovice pro občany obce v nákladu 200 kusů. Vydání: červen 2022. ročník VI., číslo 1.

Redaktor: Miloš Pacek

Autoři textů: Radomír Možiš, Miloš Pacek, Radomír Vlach a Jana Kuželová

Autoři fotografií: Miloš Pacek, Radomír Vlach, Renata Zahradníková, Tereza Zahradníková, Eliška Zahradníková, Radomír Možiš, Jan Teimer a Jana Kuželová

Tisk: LUMA trading s.r.o.

Další informace: www.rikovice.cz a www.sdhrikovice.cz

Kontakt: rikovice@rikovice.cz